

ALGORITMY

CHANAKYA VYAS

©

Říjen - Listopad 2018

E: chanakya.vyas@gmail.com

M: +918971965921

Postavy:

Santosh Kumar, 37 let, muž, řidič taxi ve městě Bangalore (původem z Jahanabadu ve státě Bihar)

Sharada, 31 let, žena, manželka Santoshe

Umesh, 24 let, muž, řidič taxi z města Gulbarga, ze severní části státu Karnátaka

Kasturi, 23 let, žena, jeho přítelkyně, která žije ve městě Gulbarga.

Shankar, 50 let, muž, řidič taxi v Dillí

Právníci (P1 a P2)

Zákazníci (Z1 a Z2) / Cestující žena / Cestující / Tazatel (T)

/ přerušení

- ticho

Spolupráce:

Dramaturgie: Mayura Baweja

Terénní výzkum: Raghavedra Acharya

Odborný poradce: Aditi Surie, **Senior Researcher, IIHS**

Přepisy rozhovorů: Naheed Akhtar, Megha Yalegar, Noel Samson, Tanvi Rao

** Poznámka:*

Text vznikl na základě výzkumu a práce s primárními a sekundárními zdroji, které byly pro potřeby textu promíchány s fikcí. Rád bych poděkoval všem taxikářům (jejichž jména jsou v textu změněna) za jejich čas, důvěru a za to, že s námi sdíleli své životní osudy. Všem, kteří nám poskytli rozhovor, jsme obrovsky vděční.

Autorská práva textu jsou majetkem autora.

Poznámka k textu:

Červeně jsou označené pasáže psané v originálu v Hindštině. Tou ve hře mluví postavy z venkova. Angličtinu mezi sebou používají vzdělanější a výše postavené osoby.

Postavy se místy vyjadřují k tomu, zda jedí maso nebo ne. Je to často projevem jejich víry. Muslimové většinou jedí maso, ale nejí vepřové. Hinduisté jsou většinou vegetariáni a Džinisté jsou vegetariáni. Pokud jí hinduista maso, vyhýbá se hovězímu. V dnešní Indii si ale lidé volí jídelníček podle vlastního životního stylu a toto je spíše zobecnění.

PROLOG:

Místo: Bangalore. Den. Dopravní špička.

(Umesh, mladý muž, řídí taxi a telefonuje se svým přítelem Shivkumarem, který také řídí taxi) **Jiří PLUS Tomáš David**

(Odehrává se v Hindštině nebo Kannadštině)

Umesh: Hele, jak se dostanu do Kostelní ulice?

Shivkumar: Kam?

Umesh: Kostel...

Shivkumar: Kostel...cože...?

Umesh: Kostelní ulice!

Shivkumar: Kde seš teď?

Umesh: Jsem...kousek od velkého stromu vedle semaforu.

Shivkumar: Ještě štěstí, že tu žádný jiný stromy nejsou, co? Zeptej se někoho.

Umesh: Ptal jsem se. Jsem kousek od Stadionu.

Shivkumar: Co tvý google mapy?

Umesh: Nejedou mi data.

Shivkumar: Bez nich tu nepochodíš. Vesnický uvažování tady nefunguje.

Umesh: Hele, prostě mi řekni, jak se tam dostanu. Mám tam nakládku. Zákazník čeká.

Shivkumar: Tak se ho zeptej na přesný místo.

Umesh: Ptal jsem se. Řekl Kostelní ulice.

Shivkumar: Tak se zeptej nějakýho řidiče.

Umesh: Nemůžu žádnýho najít.

Shivkumar: Na hlavní plný aut žádný nejsou?

Umesh: Žádnéj tu není. Ale vidím policajta. Mám se zeptat jeho?

Shivkumar: Ne, ne. Policajtům se vyhýbej. Zavolej zákazníkovi a zeptej se ho.

Umesh: Volal jsem mu. Říkal ať jedu podle google navigace.

Shivkumar: Řekni mu, že ti nefunguje.

Umesh: Říkal jsem mu to. Vypadalo to, že to tu taky nezná.

Shivkumar: Tak vypni a zapni telefon.

Umesh: (bere telefon a vypíná ho) Počkej, zkouším to.

Shivkumar: Máš už ubytování?

Umesh: Ne. Budu spát v autě. Stejně budu jezdit jednou za dva týdny domů.

Shivkumar: Nemůžeš bydlet v autě. Zkoušel jsem to. Strašný. Je to o zdraví.

Umesh: Nemám zrovna na nájem. A stejně tu nechci bydlet.

Shivkumar: Můžeš bydlet v pokoji u nás. Uměl bych ti sehnat postel.

Umesh: -

Shivkumar: Haló...

Umesh: Haló...

Shivkumar: Říkal jsem, že můžeš spát u mě v pokoji.

Umesh: Promyslím si to.

Shivkumar: Co si chceš promejšlet? Přijdeš, vyspíš se, vykadíš, vysprchuješ a půjdeš.

Umesh: To se ti lehce řekne.

Shivkumar: Komu tady sakra záleží na kastě? To zajímá tak možná lidi u nás na vsi. Tady ne. Vůbec nevím, z jaký kasty je můj spolubydlící. Je z Tamilnádu. Koho to zajímá?

Umesh: Nevím.

Shivkumar: Můžeš si klidně vařit maso. Můžeš mít vlastní talíř.

Umesh: Nechci, aby se to dozvěděl někdo doma.

Shivkumar: Kdo jim to řekne? Já snad? Ty? Nikdo nás tu nezná.

Umesh: Já vím, ale stejně.

Shivkumar: Stejně?

Umesh: Nevím.

Shivkumar: Myslíš si, že to budu roztrubovat, že jo?

Umesh: Ne, to ne...tak jsme to nemyslel. Ale víš, jak to je. Jak dlouho se tu plánuješ zdržet?

Shivkumar: Než na mě táta přepíše pozemky. Nevěří mi. Do té doby musím být tady ve městě a vydělávat peníze. Mám na to dobrej věk. Dám si pár let a pak se vrátím zpátky domů. Kdo by chtěl žít v tomhle podělaným městě?

Umesh: Mně se město líbí. Je to tu daleko svobodnější. Ale taky chci domů, za Kasturi. Miluju ji.

Shivkumar: Co je to za holku, že seš do ní celej blázen?

Umesh: Povím osobně.

Shivkumar: Co je zač? Kde jste se potkali?

Umesh: Počkej, až se uvidíme!

Shivkumar: Vidíš? Proto by sis měl najít podnájem, nebo bydlet u mě. Můžeme si pokecat.

Umesh: Oukej, promyslím to.

Shivkumar: Dej vědět, až se rozmyslíš.

Umesh: Oukej. Ozvu se. Už mi jede GPSka. Zavolám později.

Shivkumar: Hele, hlavně si nezapomeň říct o pět hvězdiček do hodnocení, jasný?

Umesh: Hmm...jo, říkám to.

Shivkumar: Tak fajn. Zavolej, až budeš hotovej.

Umesh: Oukej. Zavolám.

Světla do středu jeviště.

(Santosh v kanceláři taxi společnosti. V ruce desky, je nervózní)

MANAŽER JE ŽOVIÁLNÍ, PERMANENTNÍ PÍPÁNÍ APLIKACE, TECHNOLOGIE

Santosh: Santosh Kumar.

Manažer: Odkud jste?

Santosh: Myslíte místo narození, nebo trvalé bydliště?

Manažer: Trvalé bydliště.

Santosh: Stát Bihar.

Manažer: Oukej. Z Patny?

Santosh: Z Jehanabadu.

Manažer: Jaha...(neví, jak to napsat).

Santosh: Jehanabad. Nevím, jak se to píše anglicky.

Manažer: To je v pohodě. Potřebuju kopii vašeho řidičáku.

Santosh: (podá mu ji)

Manažer: Podívejte se do kamery.

Santosh: (dívá se do kamery)

(Na obrazovce se objeví obraz jeho zvětšené tváře. Zamrzne.)

Manažer: Nainstaloval jste si aplikaci?

Santosh: Ano...

Manažer: Ukažte.

Santosh: (podává mu telefon)

Manažer: Oukej. Tady tohle vyplňte. Víte, jak přijmout objednávku?

(Obraz tváře se zmenší do políčka uvnitř aplikace na telefonu)

Manažer: Vůz?

Santosh: Dzire.

Manažer: Oukej. Santosh Dzire. Sem nahrajte všechny podrobnosti.

Santosh: Santosh Kumar. Ne Santosh Dzire.

Manažer: Já vím. Jen jsem to řekl, když jsem to nahrával do systému. Hele, Santosh Kumar. Vůz: Dzire. Souhlasí?

Santosh: Ano. Jak to funguje?

Manažer: Budete dostávat zprávy s nabídkami. Ty přijmete, vyřídíte, a na konci týdne vám přijde částka na účet.

Santosh: Přimo na účet?

Manažer: Ano, přimo. Platba chodí každý týden. O finální výši částky rozhodujeme my.

Santosh: Oukej.

Manažer: Když budete mít dobré hodnocení, dostanete dobrou sazbu. Oukej?

Santosh: Oukej. Kolik mám mít hodnocení?

Manažer: Držte si minimálně 4.5

Santosh: Oukej.

Manažer: Buďte na cestující milý, udržujte v čistotě auto i sebe a dostanete dobrý hvězdičky. A mluvte slušně, oukej?

Santosh. Oukej.

Manažer: Můžete taky hodnotit cestující.

Santosh: Taky dostanou peníze?

Manažer: Ne, dostanou lepší cenu, to určujeme my.

Santosh: Aha.

Manažer: Oukej. Můžete jít. Všechny informace jsou v aplikaci, kdybyste něčemu nerozuměl.

Santosh: Takže všechno dělám přes aplikaci.

Manažer: V ní najdete všechny informace. Stížnosti, dotazy, zakázky. Všechno.

Santosh: A co když přestane fungovat?

Manažer: Hele jestli tohle přestane fungovat, tak to je game over!

(Santosh odchází. Světla ve středu jeviště zhasínají.)

(Na projekci vidíme, jak si Shankar sedá do auta, neustále mu pípá telefon. Listuje ve zprávách, vypíná ho. Aplikace nepřestává pípat. Snaží se ji vypnout. Začíná nahrávat video.)

Shankar: Tohle video nahrávám, protože to, co chci říct, bych ti tváří v tvář říct nezvládl. A i kdybych to zvládl, přinutili byste mě změnit rozhodnutí. Já jsem se ale po letech konečně k něčemu odhodlal a věřím, že to je pro všechny nejlepší řešení. Víš, že od dětství sním o tom, že projedu svět vlastním autem. Pozitří mi ho ale mají zabavit a s ním zmizí i můj sen. Už tuhle práci dál nezvládnou, nezvládnou už ani ovládat tuhle aplikaci. Je příšerně složitá, připadám si jako idiot. Já, ty, ani naše děti nemáme na splacení půjčky, za kterou jsme auto pořídili. Proto jsem se rozhodl, že spáchám sebevraždu. Peníze z pojistky by měly stačit na všechny naše dluhy. A vy budete

moci žít zase svobodně. Čeká mě poslední zákazník, po něm aplikaci vypnu a zabiju se.

(OSTŘE TMA)

(Projekce textu připomínajícího kód programu. Je to zpětná vazba od cestujících, která se zobrazuje v podobě hodnocení, jedno navazuje na druhé. Obraz zamrzne v algoritmický kód, který tvoří jednotlivá jména a hodnocení. Simulace hodnocení

v reálném čase, buď se zobrazuje na projekci, nebo ji mluví herci.)

Z1: 4 hvězdičky. Vůz byl čistý, ale řidič roztěkaný.

Z2: 3 hvězdičky. Zadní sedadlo zapáchalo, ale řidič byl moc fajn.

Z3: 5 hvězdiček. Skvělá jízda. Příjemná vůně, čisto a řidič mluvil anglicky!

Z4: 3 hvězdičky. Řidič byl v pohodě.

Z5: 4 hvězdičky. Smajlík, smajlík, smajlík.

Z6: 1 hvězdička. Příšerný. Neznal cestu. Mluvil kannadštinou, i když jsem říkal, že nerozumím. Jak může být někdo tak mimo?

Z7: 3 hvězdičky. Řidič neuměl kannadsky. Mluvil jen tamilsky. Zajistěte, aby řidiči u nás v Karnatace mluvili povinně kannadsky.

Z8: 3 hvězdičky. Řidič se tvářil našťvaně po oznámení cíle cesty. Proč zakázku vzal, když se mu tam nechtělo?

Z9: 4 hvězdičky. Podruhé stejný řidič. Je fajn. Jen doufám, že mě nestalkuje. Jak váš algoritmus funguje?

(TMA)

1. OBRAZ

PONĚKUD melodramatické, proškrtat,

Místo: Doma u Santoshe. Bydlí se svou ženou Sharadou a třemi dětmi (Suman, Nehou a Rakeshem) v domku, kde je jeden pokoj a kuchyň. Děti ve hře nevystupují.

Čas: 21.30

(Sharada a Santosh jsou téměř po večeři. V ideálním případě je jídlo na scéně skutečné. Kuře, kořeněné brambory s chutney (aloo chokha) a rýže. Santosh zírá na video na telefonu.)

Sharada: Myslíš to vážně?

Santosh: O tomhle se snad žertuje?

Sharada: Hledáš si jinou práci?

Santosh: Už jsem ji našel.

Sharada: Jakou?

Santosh: Taxi.

Sharada: Jako že od teď budeš jezdit s taxíkem?

Santosh: No a co? Vymysleli nový systém, rezervační aplikaci. Vzali mě.

Sharada: Cože?

Santosh: Aplikace! Apka! Hele, podívej (vypne video, ukazuje aplikaci)

Sharada: Ty umíš tolik slov anglicky?

Santosh: Jo, tohle je jednoduchý. Zapneš, vypneš, navigace, a tady kolik vydělám, hodnocení. Všechno v mobilu, stačí jen ta aplikace.

Sharada: Ta aplikace ti platí líp než Reddy?

Santosh: To si piš. A taky je hezčí než Reddy. A míň žvaní. Jen posílá zprávy.

Sharada: A čí je to auto?

Santosh: Dostaneš ho od té společnosti jako půjčku.

Sharada: Jak velkou?

Santosh: Osm set tisíc.

Sharada: Osm set tisíc?

Santosh: Jsi snad hluchá?

Sharada: Máme na to?

Santosh: Odvádím jim měsíční splátky. Osm tisíc. Tenhle měsíc to bude horší, ale příští už to půjde.

Sharada: A z čeho vyžijeme příští měsíc?

Santosh: Nějak to zvládneme. Mluvíš, jako kdybych tě posílal žebrot.

Sharada: Tak to nemyslím. Ale práci u Reddyho potřebuješ. Neodcházej.

Santosh: Nic takovýho nepotřebuju, jasný? Pro Reddyho jsem pracoval zatraceně dlouho. Jasně, že mi hodně pomohl. Hodně

jsem se od něj naučil, a když jsem přišel do Bangalore, dokonce mi i dal peníze jen tak. Ale už to dál nesnesu. Musím dělat všechno, co řekne. Už mám jeho rozkazů plný zuby.

Sharada: Takhle se někdy cítí každý. Proč kvůli tomu hned dávat výpověď?

Santosh: Že se tak cítí každej? Minulý měsíc byl Rakesh nemocnej...Vzal jsem si tři dny volna...ten hajzl mi strhnul tři dny z platu...Myslel jsem, že ho na místě zabiju, sráče... Myju u nich doma posraný hajzly, vozím jeho ženu po doktorech, vařím jim u nich doma...jeho syn mi říká „ty burane“ a nadává mi...tohle že se děje v práci všem? Teď mu ukážu, co takovej „buran“ dokáže. Zajedu se svým vlastním autem k němu před dům a naplivu mu přede dveře, hajzlovi.

Sharada: Děti spí, nemluv takhle.

Santosh: Dnešní děcka mluví stokrát hůř.

Sharada: Výpověď ze vzteku ti k ničemu nebude.

Santosh: Ať si dělá otroka sám. Jeho neuctivýho zacházení mám po krk.

Sharada: Takže chceš znovu získat respekt jako taxikář?

Santosh: Jo...Budu pánem svého času...žádný kecý o otcovském vztahu, o tom, že jsem něčí žák. Každý týden mi přijdou na účet peníze.

Sharada: Klid, můžeš mi to snad říct normálně, nemusíš hned startovat.

Santosh: Když ty musíš do všeho strkat nos.

Sharada: Jen ti říkám, abys nedával výpověď. Reddy nás nepotřebuje, ale my jeho ano, chápeš to?

Santosh: Dal ti to písemně?

Sharada: Nedělej si z toho legraci.

Santosh: U toho smejčení a vytírání po školách jsi nějak zmoudřela, co?

Sharada: -

Santosh: Co? Oněmělas?

Sharada: Co ti na to mám říct?

Santosh: Že mu mám lízt celej život do prdele?

Sharada: Školné pro děti, sváteční prémie, oblek pro tebe, sárí pro mě. To bude tvoje apka taky umět?

Santosh: Dává nám jen starý, obnošený hadry. Žádný sepraný sárí po Reddyho hnusný ženě už nebudeš potřebovat. Koupíme si vlastní oblečení. Pěkně nový z obchodu.

Sharada: Nevadí mi nosit její sárí. Fakt ne.

Santosh: Takže mu budu do konce života lízt do prdele kvůli tvému sáří?

Sharada: (ticho)

Santosh: A stojím vůbec za něco já sám o sobě? Nebo bez Reddyho nemám žádnou cenu?

Sharada: Dobře. Jak chceš.

Santosh: Takže teď na mě budeš hrát smutnou.

Sharada: Nebudu, jsem šťastná.

Santosh: Ale já ne.

Sharada: Teplé jídlo čtyřikrát denně, pronájem ve zděném domě, škola pro děti, copak to není důvod ke štěstí?

Santosh: A co moje štěstí? Tuhle práci beru, abych udělal něco pro sebe.

Sharada: Štěstí nemůžeš mít jen sám pro sebe.

Santosh: Takže bych mě podle tebe rozdávat štěstí kde komu? Pro sebe nic?

Sharada: Všechno je to přeci tvoje. Děti, dům, nejsou snad tví?

Santosh: To nemyslím. Jde mi o moje osobní štěstí.

Sharada: Takže to, že dáš výpověď, tě udělá osobně šťastným?

Santosh: Ano.

Sharada: Aha.

Santosh: Co teď zase aha? Zlehčuješ moje osobní potřeby?

Sharada: Jen říkám, že to, jak ses rozhodl a jak na tom trváš...

Santosh: Všechno chce svůj čas...měli jsme snad tohle všechno, když jsme přišli do Bangaloru? Nějakou dobu to trvalo.

Sharada: Jen říkám...

Santosh: Ty to jen neříkáš, ty mě rozčiluješ.

Sharada: Copak ty to tu znáš? Jak budeš řídit taxík?

Santosh: Všechno je to v té aplikaci...o nic se nemusíš starat.

Sharada: Doufám, že je v té aplikaci na všechny naše měsíční výdaje. Nebo si mám najít další práci?

Santosh: S výdaji si nedělej starosti.

Sharada: Takže se tady strachuju jen já?

Santosh: A úplně zbytečně. O všechno se postarám. Jak je tvojí mámě?

Sharada: Dobře. Brácha říkal, že ji povezu na zákrok do Patny.

Santosh: Do Patny? Proč ji nevezmou do Dillí?

Sharada: Můj brácha je největší škrt, co znám.

Santosh: Hmmm. To je pravda. Je adoptovaný?

Sharada: / (směje se)

Santosh: Proč tak šetří na vlastní mámě?

Sharada: Možná by jí tam vzal, kdyby adoptovanej byl.

Santosh: Chceš ji navštívit?

Sharada: Ne...

Santosh: Proč? Taky jsi adoptovaná?

(smějí se)

Sharada: Teď mi to tak skoro připadá. Nechce se mi s ní potkat.

Ta představa se mi úplně příčí.

Santosh: Proč v sobě držet všechen ten vztek? S tátou jsem nemluvil roky, a když umřel...strašně mě to mrzelo...radím ti, potkej se s ní, než bude pozdě.

Sharada: Zajedu za ní, až budou mít děti prázdniny.

Santosh: A co když do té doby umře?

Sharada: Tak to měl být můj osud.

Santosh: (rezignovaně) Jak chceš.

Sharada: Mám uvařit víc rýže?

Santosh: Ne, to stačí.

Sharada: Tak si půjdu lehnout.

Santosh: Já zůstanu vzhůru.

Sharada: Proč? Chceš to tu hlídat?

Santosh: Ale ne...Říkali, že budeme muset řídit i celou noc. Tak budu trénovat. Naučím se přes noc ovládat tu novou aplikaci.

Sharada: Pojď se vyspat. Co když nebudeš moct zítra usnout?

Santosh: Tak se vyspím pozítří. Běž už, běž si lehnout.

Sharada: Můžu něco říct?

Santosh: No tak to řekni.

Sharada: Ještě jednou si to promysli. Tu práci u Reddyho / Můžeš v noci jezdit s taxíkem a ve dne pracovat pro Reddyho.

Santosh: Jako že bych měl pracovat 24 hodin denně?

Sharada: Poslouchej, co ti říkám. Když ti nebude taxikaření dost vynášet, budeš pořád mít práci u Reddyho. Chápeš?

Santosh: Chápu. Všechno jsem to promyslel.

Sharada: A co jsi vymyslel?

Santosh: Že už nehodlám pracovat pro nikoho cizího. Chci dělat na sebe. Chci být nezávislý. Volný jako pták.

Sharada: Takže když pro něj nebudeš pracovat ty, můžu to zkusit já? Tak o tu práci nepřijdeme. Zvládnou to.

Santosh: Umíš si vůbec představit, kolik práce u něj doma je?

Sharada: To zvládnou.

Santosh: Jasně, že to zvládneš, ale nedá se tam vydržet dlouho. Ten psychický teror tě dožene k šílenství. To nevydržíš. Proč se pořád tak bojíš?

Sharada: Jen se bojím, aby to nedopadlo jako posledně, když jsi dal výpověď a otevřel si stánek s čínským jídlem.

Santosh: Takže ty mi nevěříš?

Sharada: /

Santosh: Dej mi měsíc. Když to nevyjde, tak mu padnu k nohám.

Sharada: /

Santosh: Platí?

Sharada: Okej.

Santosh: Půjdeš si už konečně lehnout? Musím přijít na to, jak ta věc funguje.

(Sharada nespouští oči ze Santoshe, ten ji ignoruje a zírá do telefonu)

2. OBRAZ

(Pozdě večer. Ulice plná lidí. Taxikář Umesh, asi 24 let, sedí uvnitř taxíku pod nadjezdem. Telefonuje si přes videohovor s Kasturi.)

Tato část může být přeložena a hrána v Hindštině nebo Kannadštině.

UMESH: Kasturi...

KASTURI: Hmmmm...

UMESH: Vidíš mě?

KASTURI: Trochu rozmazaně.

UMESH: Počkej...chvíli.
KASTURI: Slyšíš mě?
UMESH: Jo, slyším...počkej.
KASTURI: Vidiš mě?
UMESH: Počkej...minutku.
KASTURI: Slyším tě. Slyšíš mě, Umeshi?
UMESH: (naštvaně) Vydrž. Buď chvíli zticha.
KASTURI: Čekám už dvě hodiny. Co ti tak trvalo?
UMESH: (zapíná světlo) Teď už mě vidíš?
KASTURI: Ztmavnuls?
UMESH: Myslíš?
KASTURI: Jo, vypadá to tak.
UMESH: Nebo tu jen není dost světla. (Namíří na sebe baterku)
KASTURI: Tak teď...už tě vidím.
UMESH: Jsi po večeři?
KASTURI: Jo. A ty?
UMESH: Jo.
KASTURI: Cos měl?
UMESH: Míchaná vajíčka a roti. A ty?
KASTURI: Roti a smaženou zeleninu.
UMESH: Fajn.
KASTURI: Kdy přijedeš?
UMESH: Nevím. Budu jezdit ještě týden.
KASTURI: Kde spíš?
UMESH: Dneska v taxíku. Zítra se přestěhuju k Shivkumarovi.
KASTURI: Ke komu?
UMESH: K Shivkumarovi, Shivovi.
KASTURI: Ten náš Shivu?
UMESH: Jo, ten. Nabídnul mi místo u sebe v pokoji. Bydlí tam další tři. Ale dáme to.
KASTURI: Proč musíš bydlet zrovna u něj?
UMESH: Protože chci ušetřit za nájem.
KASTURI: U něj budeš zadarmo?
UMESH: Jo, nic chtít nebude. Jen si musím koupit matraci. Říkal jsem mu, že stejně budu jezdit co dva týdny domů.
KASTURI: Určitě nebude nic chtít? Měl by ses ho zeptat.
UMESH: Určitě. Co se tak ptáš?
KASTURI: Znáš ho až moc dobře.
UMESH: Jakto?
KASTURI: Zkoušel to na moji kamarádku Kalpu. Kalpanu. Dlouhý příběh. Neznáš ji.
UMESH: Myslím, že mi chce vážně jen pomoci.

KASTURI: Hele, do Bangalore tě nalákal na to, kolik vydělává. Když u něj budeš ještě bydlet, tak bude všude vykládat, jak tě musel zachraňovat, jak ti pomáhá k penězům a jak tě u sebe ve městě musel nechat bydlet a kdo ví, co ještě.

UMESH: Co by z toho měl?

KASTURI: Respekt. O ten jím jde. A ty ten svůj ztratíš. Takže to nedělej.

UMESH: Jakto, že ti to tak myslí? Nezasloužím si tě.

KASTURI: To vím. Aspoň se naučíš používat mozek.

UMESH: Zeptám se ho a uvidím. Jestli čeká peníze, tak /

KASTURI: Přesně, souhlasím. Však ty víš, co máš dělat. Jsi samostatný a nezávislý muž. Víš, co je pro tebe nejlepší.

UMESH: Tak to nechme. Jak to šlo v práci?

KASTURI: Jako vždycky. Ukazovala jsem podprsenky a kalhotky jiným ženským.

UMESH: A jakou máš na sobě podprsenku teď?

KASTURI: Červenou.

UMESH: Hmm...

KASTURI: Přestaň na mě tak zírat.

UMESH: Nemůžu z tebe samou láskou spustit oči.

KASTURI: Opravdu mě miluješ?

UMESH: Samozřejmě.

KASTURI: Nebo miluješ jen je?

UMESH: (směje se)

KASTURI: No vážně, není to tak?

UMESH: Ne, miluju tě od srdce.

KASTURI: Cesta k němu ale vede přes hrudník, co?

(Oba se smějí)

UMESH: Přidá ti šéf?

KASTURI: Pořád se vymlouvá, že vážnou kšefty. Je to kretén.

Všechny peníze si škudlí pro sebe a svoji rodinu.

UMESH: Hele, chci se tě na něco zeptat.

KASTURI: Hm?

UMESH: Tenhle víkend se mi nepodaří přijet, nechtěla bys na jeden den dorazit do Bangalore? Ze soboty na neděli. Mohli bychom si pronajmout pokoj v hotelu.

KASTURI: Hotel? A na co?

UMESH: Na co asi?

KASTURI: Na šoustání si peníze a čas najdeš vždycky, co?

UMESH: Přesně, na to si šetřím. Tenhle měsíc si vydělám třicet nebo pět a třicet tisíc. Je to neuvěřitelný. Dostanu je na konci měsíce. Takže dovolit si to můžu.

KASTURI: A co budeme v tom pokoji dělat?

UMESH: Co asi. Strašně se s tebou chci pomilovat. A zajít na dobrou večeři. Dát si pivo. A taky bychom mohli zkusit nějaké nové polohy.

KASTURI: Nové polohy?

UMESH: Jo, při sexu.

KASTURI: Kdes na to přišel?

UMESH: Koukal jsem se na videa.

KASTURI: Kde?

UMESH: Na Xvideo.

KASTURI: Kdy se na ně koukáš?

UMESH: Většinou před spaním. Vyhoním si ho a usnu.

KASTURI: Masturbuješ u porna?

UMESH: Jo, je tam jedno video s holčkou, co ti je podobná. Koukám jenom na něj.

KASTURI: (zvědavě) Takže tys našel porno s někým, kdo vypadá jako já?

UMESH: Jo, docela jo. Podobný typ.

KASTURI: Pošli mi odkaz. Podívám se.

UMESH: Ne.

KASTURI: Proč?

UMESH: To se nehodí.

KASTURI: Neříkej mi, co se pro mě hodí a co ne.

UMESH: Proč se na to chceš podívat?

KASTURI: Proč ne? Můžeme to dělat u toho. To bude dobrý.

UMESH: Cože?

KASTURI: Budeme se u toho koukat na porno.

UMESH: Nemůžu se u toho soustředit.

KASTURI: Jakto?

UMESH: Proč bychom se u toho měli dívat, jak to dělá někdo jinej a kopírovat to?

KASTURI: Sám si říkal, že se chceš naučit nový pozice.

UMESH: To jo, ale /

KASTURI: Budeme se je učit společně.
(Zvuk pípnutí aplikace)

UMESH: Počkej, mám zakázku! Vypni video, zavolám ti!

KASTURI: Proč nenecháš běžet kameru? To snad nevadí, že někoho vezeš, ne?

UMESH: Nehádej se. Prostě to polož. Zavolám ti normálně.
(Na jiném telefonu se zákazníkem)

Jsem na cestě, pane. Pět minut.
(Na telefonu s Kasturí ve sluchátkách)

Slyšíš mě?

KASTURI: Hmm...

UMESH: Hmm...

KASTURI: Jaký hmm, hmm...mluv.

UMESH: Prostě u porna to dělat nebudeme.

KASTURI: Od teď se taky budu dívat. Zkusím najít někoho, kdo vypadá jako ty.

UMESH: Kasturi, přestaň, prosím tě, s těma řečma /

KASTURI: Co se tak rozčiluješ? Ženy by se podle tebe neměly dívat na porno?

UMESH: A ty se díváš?

KASTURI: Někdy. V noci. V koupelně.

UMESH: Táta to neslyší?

KASTURI: Zvuk si pouštím do sluchátek.

UMESH: Moc chytrý. Na co se koukáš?

KASTURI: Cokoliv se objeví jako první.

UMESH: Vydrž moment.

(Do druhého telefonu)

Pane, jsem u vás za dvě minuty.

(Zase na telefonu s Kasturi)

KASTURI: Myslím, že by ses měl soustředit na řízení.

UMESH: Normálně si můžeme povídat.

KASTURI: Půlku z toho neslyšíš.

UMESH: Musím zavolat zákazníkovi. Jen co si nastoupí a aplikace pojede, už nás to nebude přerušovat.

KASTURI: Dej mi pusu, než nastoupí.

UMESH: Nedám, jsem v práci.

KASTURI: (Líbá telefon)

UMESH: Neslyšelasi mě? Co teď s tím?

KASTURI: Co je?

UMESH: Nic.

KASTURI: Co se stalo?

UMESH: Nic. Jsem teď děsně nadrženej. A představuju si tě v podprsence.

(Nastoupí zákazník - Z1. Umesh klikne na „zahájit jízdu“ v aplikaci a rozjede se)

UMESH: Vyrážíme? Zahájil jsem jízdu.

Zákazník přikývne. Také telefonuje.

UMESH: (telefonuje s Kasturi, mluví polohlasem): Strašně tě chci vidět a dotýkat se tě. Jen dva dny a splním plán.

Z1: Říkala, že jí jde jen o sex.

UMESH: Takže zamluvím v Bangalore na víkend pokoj?

Z1: Myslím, že to nebude fungovat. Už podruhé jde na potrat. Poprvé to bylo moje. Teď ale ani náhodou.

UMESH: O co ti jde? Jen jeden den.

Z1: Potkal jsem ji na Tinderu. Začala to brát vážně. Prý ji bylo hned jasné, že nejsem jako ostatní. Vždyť mám péro jako každéj, ne? Ne, řidič hindštině nerozumí. Co mám teď kurva dělat? Hrozí mi, že mi napíše blbej koment a zničí profil.

UMESH: (tiše do telefonu) Můžeme si večer zaskypovat? Chci tě vidět nahou na kameře... (pauza) Myslím, že kannadštině neorzumí.

Z1: Co když si bude stěžovat? Hej kámo, smažou mi účet. Možná zkusím napsat blbej koment já jí dřív, než něco udělá. Přesně kámo, taková ta rádoby feministka. Jasně, v kanclu máme taky povinnej kurz o genderový rozmanitosti. Jak kdyby nestačila JAVA, ještě nás budou srát s genderem.

UMESH: (zesílí rádio)

Strašně tě chci líbat.

Z1: Pane, mohl byste, prosím, to rádi ztišit?

UMESH: (Zeslabí ho)

Z1: Děkuji, pane.

(volá přítelkyni) Ahoj, ano. Můžeš mluvit? Promiň. Hele potřebuju s tebou mluvit.

UMESH: (Kasturi) Takže ti pozdě v noci zavolám. Zůstaň vzhůru.

Z1: Chci tě vidět. Vážně tě miluju.

UMESH: Jen výjimečně. Musím tě ještě vidět.

Z1: Takhle nemluv, o mojí matce se nikdo takhle vyjadřovat nebude.

Umesh: Zavolám brzy. Pa. (Ukončí hovor)

Z1: Jasně. Posluž si. Taky ti můžu zničit profil. Jestli něco napíšeš, nepřej si, co se stane. Zveřejním všechny sprostý fotky, cos mi poslala na whatsappu.

Umesh: Pane, zadal jste sdílenou jízdu?

Z1: (do telefonu) Jdi do prdele!

(Umeshovi): Ano, promiňte, co prosím?

UMESH: (Zlobí se)

(Umesh volá Z2)

UMESH: Ano, jsem na protější straně. Jen přejdete.

Z2: Proč bych měl přecházet? Nevidíte ten provoz? Tady se přecházet nesmí.

UMESH: Pane, musel bych to otočit a přitom máme jet rovně.

Z2: Ale zadal jsem GPS lokaci tady, kde stojím.

UMESH: Chápu, pane, ale cesta se tak protáhne. Když přejdete, jsme tam za minutku.

Z2: Zrušte to.

Umesh: Ne, pane.

Z2: Prostě to zrušte.

Umesh: Tak si to zrušte sám.

Z2: Proč bych měl?

Umesh: Tak přejděte.

Z2: Hele, je vaší povinností přijet na potvrzenou lokaci.

Jestli se vám to nelíbí, tak to zrušte.

Z1: Zrušte to.

Umesh: To nejde, pane, naúčtují mi storno poplatky. Dobře, pane, jedu pro vás.

(Z2 se chystá nastoupit)

(Z1 si měří ošuntělého Z2)

Z1: Umeshi, ať si sedne dopředu.

(Umesh popojede)

Z2: Přesně, takže sýr tam dej až pak. Musíš to nejdřív osmažit.

(Umeshovi) Zapněte klimatizaci.

Z1: Umeshi, na klimatizaci jsme alergický, nechci ji.

Umesh: Pán je alergický.

Z2: (nic neříká)

Umesh: Kam potřebujete jet?

Z2: Tady sem, pod ten most.

Z2: (do telefonu) Ano, všechno koření nasyp do mixéru a nejemno rozmixuj. Když pasta zčervená, osmaž ji. Musí být dokonale červená a tuhá.

Umesh: Sakra. (Umeshovi přestala fungovat GPS)

Z1: Doprdele. (Ve stejnou chvíli se mu vybil telefon)

Z2: Co se stalo /

Umesh: Ztratil jsem GPS signál, pane.

Z1: Co budeme dělat?

Z2: (do telefonu) Ano, teď zlehka orestuj sýr. Ne moc, jen aby zhnědnul po stranách. Přesně tak, jen zlehka.

Umesh: GPS nefunguje.

Z2: (do telefonu) Počkej chvíli.

Umesh: Má váš telefon GPS?

Z2: Má všechno.

Umesh: Mohl byste mi, prosím, pomoci?

Z2: Nevšiml sis, že mám hovor? (Pokračuje v telefonování)

Z1: Pane, můžete mi pomoci, prosím?

Z2: Ano?

Z1: Potřeboval bych pomoci s GPS, hrozně spěchám.

Z2: Potřebujete pomoci? Jasně, pomůžu vám.

(do telefonu) Hele, musím tady někomu pomoci, zavolám později.

Kam potřebujete jet?

Z1: Moc děkuju. Jmenuje se to PALM GROVE

Z2: Cože?

Z1: PALM GROVE.

Z2: P.A.A.M..

Z1: Ne, PALM G.R.O

Z2: B?

Z1: V, ne B.

Z2: G R O V E.

Umesh: Máte to?

Z2: Jo, pokračujte, musíme jet rovně.

Umesh: Vy ale vystupujete první.

Z2: V pohodě, vysadíme ho cestou.

Z1: Moc vám děkuji. Odkud jste?

Z2: Z Assamu.

Z1: Mluvíte výborně hindsky.

Z2: Ano.

Z1: Jak dlouho tu žijete?

Z2: Pět let.

Z1: Co děláte?

Z2: Jsem kuchař.

Z1: Ve kterém hotelu?

Z2: Vařím doma. U zákazníků.

Z1: Aha.

Z2: (Umeshovi) Ano, pokračujte rovně, asi za sto metrů odbočte doprava. Mohli bychom, prosím, zapnout klimatizaci?

Z1: Ano, jistě, jistě.

Z2: Zapni to, kámo, alergie už je v pohodě.

(Umesh zapíná klimatizaci)

Z1: Jsme tu?

Z2: Ano pane, jsme na místě. Jen poslední odbočka doprava a PLM GROBE je tady.

Z1: Moc vám děkuji. (vystoupí)

Z2: Hele, chci sedět vzadu.

Umesh: (je naštvaný)

Z2: A oroštuj tu klimatizaci aspoň na trojku. A otoč to. Víš kudy jet, nebo mám zapnout mapy?

Umesh: Co ukazuje mapa, pane?

Z2: Trefím tam. Nepotřebujeme mapu. Jed' rovně.

(Auto se otočí)

Z2: (do telefonu) Jo, něco jsme tu řešili. Ne, zrovna jsem v taxíku. Řídí řidič. Vždycky jezdím do práce taxíkem. S klímoškou na maximum.

(Umesh pokračuje v jízdě)

TMA.

3. OBRAZ

(Právnick (P1), mladý muž, a právnička (P2), žena ve středních letech, vejdou na scénu. Pozdraví soudce, jako by byli u soudu.)

P1: Návrh na přezkoumání soudem, podaný podle článku 226 naší ústavy, vznikl na základě stížností řidičů, kteří pracují pro odpůrce číslo 5 a 6. Téměř 150 000 řidičů je denně vykořisťováno, odpůrce číslo 5 a 6 jim odepírá mzdu a nezajišťuje vhodné pracovní podmínky, nedodrží zákoník práce a porušuje základní práva chráněná ústavou. Odpůrce číslo 5 a 6 řídí a kontroluje řidiče. Nad poskytovanou službou má kontrolu ve všech fázích, od začátku až do konce. Předložený návrh mimo jiné poukazuje na nedůstojné pracovní podmínky těchto řidičů a žádá, aby byla ustanovena komise, která stížnosti prošetří a zajistí nápravu. Požadujeme také, aby byla stanovena fixní částka, která bude vyplácena v případě nehody řidičům či jejich nejbližším příbuzným. Stát je ústavou vázán chránit občany, kteří jsou ve znevýhodněné situaci a kteří se nemohou jako

jednotlivci postavit velké společnosti. Článek 43 indické Ústavy z roku 1949 na ochranu pracujících říká, že stát by se měl snažit právní nebo jinou cestou zajistit důstojné pracovní podmínky všem zaměstnancům. Všichni mají právo na důstojné zacházení a plat, za který si mohou dovolit odpovídající životní standard.

Výše jmenovaní řidiči s odvoláním na ústavu požadují, aby jim byl přiznán status zaměstnance, ne jen zprostředkovatele služby.

P2:

Vážený soude, mezi prací a zaměstnáním je, i když to někdy není patrné, rozdíl. Je třeba, abychom se bavili o udržitelnosti práce, ne zaměstnání. Potřebujeme víc pracovních příležitostí, ne nutně zaměstnaných. Vážený soude, navrhovatel požaduje, aby se zprostředkovatelům dostalo důstojného zacházení a aby byl dodržován zákoník práce. Už ale samotné jádro žaloby stojí na mylné domněnce. Můj klient je poskytovatel technologie a zákoník práce se na spolupráci se zprostředkovateli služby nevztahuje. To bych ráda zdůraznila a zároveň vyzvala žalující stranu, aby vnímala mého klienta ne jako zaměstnavatele, ale jako poskytovatele pracovní příležitosti. Můj klient nikdy nedeklaroval pravidelný příjem, pojištění nebo pracovní benefity, které poskytuje zaměstnavatel.

P1:

Vážený soude, dovolím si na tomto místě připomenout protistraně několik případů sebevražd kvůli neschopnosti splácet vysoké půjčky, které si pro zajištění prvotní investice s vidinou většího příjmu řidiči vzali. Nyní ale odpůrce číslo 5 a 6 změnil pravidla spolupráce a tlačí na pracovníky, kteří pocházejí z chudých a nevzdělaných poměrů, aby se okamžitě přizpůsobili, což je nelidské. Rád bych podotknul, že návrh o přezkoumání podávám i z osobní motivace. Během jízdy taxíkem mi řidič vyprávěl, jak se jeho přítel taxikář ze zoufalství ze zadlužení zabil. Vím i o dalším případě, kdy se řidič chystal skončit svůj život, ale v kýžený moment mu přišla zakázka. Aplikace mu tak nevědomky zachránila život.

P2:

Vážený soude, zastaralé zákony z roku 1947 nemohou určovat pracovní podmínky budoucnosti. Navíc pár nehod nebo historek, které s námi žalobce sdílel, nemohou být brány jako důkazy proti mému klientovi. Existuje řada případů u jiných profesí, kdy se pracovník zadluží a ze zoufalství se rozhodne ukončit život, na vině je spíše společenský tlak. S veškerou úctou a soucitem s řidiči, kteří tragicky zahynuli, bych ráda zdůraznila, že můj klient vyvíjí aplikaci, která nabízí pracovní příležitost jednotlivcům. Nejsou bráni jako zaměstnanci, nebo novodobí otroci, ale jako partneři. Ne zaměstnanci, ale partneři. Vážený soude, není tento nový pracovní vztah lepší?

Soudce: Jak je tento případ urgentní?

(TMA, P1 a P2 odcházejí.)

4. OBRAZ

(Shankar za volantem svého vozu. Nastoupí muž pracující v pojišťovně. Telefonuje. Shankar vypadá zmateně, ale pokračuje v jízdě.)

Cestující: (do telefonu) Ano pane, pokud uzavřete smlouvu na životní pojištění na 25 let, v případě náhlého úmrtí dostane vaše rodina vyplacenou celou sumu. Je to majetková pojistka, pane, vztahuje se na vaši ženu a děti. Ano pane, jiná možnost je spoření s možností výběru po 15 letech.

Shankar: -

Cestující: Ano pane, nejvýhodnější je pravidelné inkaso, to je možné i odepisovat z daní. Takže podle mě je životní pojištění skvělý způsob, jak ušetřit na daních a zajistit rodinu v případě náhlé události, například úmrtí. I já jsem si takovou pojistku uzavřel. **Naším mottem je „Váš partner na život a na smrt.“**

Shankar: -

Cestující: Ano pane. Můžu za vámi dnes dorazit osobně. Mířím do kanceláře. Okolo poledne by se vám to hodilo? Výborně, domluveno. (Konec hovoru)

Shankar: Pracujete v bance?

Cestující: Ne, v pojišťovně. Nabízíme životní pojistky.

Shankar: Aha, to je to samé.

Cestující: Ne, je to něco jiného.

Shankar: Ale pojistky dělají v bance taky, ne?

Cestující: To ano. Máte uzavřené životní pojištění?

Shankar: Ano, mám.

Cestující: Na jakou částku?

Shankar: Něco mezi 500 000 a milionem.

Cestující: Nic víc?

Shankar: Mně tolik stačí.

Cestující: Dnes to moc není.

Shankar: Nikdy v životě jsem víc než půl milionu beztak neviděl.

Cestující: To nemyslíte vážně. Vyděláváte si mezi třiceti a čtyřiceti tisíci měsíčně, ne? Hodně taxikářů si vydělá měsíčně i sto. Taky uvažuji o tom, že bych si tím po večerech přivydělával. Je to skvělý byznys. Je to tak jednoduchý nápad a přitom hotová revoluce. Rezervace přes aplikaci, taxík přímo přede dveře. Pro Indii je to skvělá příležitost. Skoncujeme s chudobou.

Shankar: Kdo vám řekl, že se dá vydělat tolik?

Cestující: Povídá se to. Slyšel jsem to od pár řidičů.

Shankar: Tak to bych se s nimi rád potkal. Na nikoho takového jsem ještě nenarazil, pane.

Cestující: Nesetkal jsem se s nimi osobně, jen jsem o nich slyšel. Životní pojištění se vyplácí až po smrti, zajistí vaši rodinu, až tu nebudete/

Shankar: Setkal jste se smrtí, pane?

Cestující: Pardon?

Shankar: Setkal jste se s ní, nebo jste o ní jen slyšel?

Cestující: Co tím chcete říct?

Shankar: Smrt známe jen z doslechu, jen zřídka ji vidíme. Na silnici jsou často nehody, ale málokdy jste přímo u nich. Nikdo smrt ve skutečnosti neviděl. / Jen o ní slyšíme.

Cestující: Proč mi to ale vyprávíte?

Shankar: Říkám jen, že věříme tomu, co se říká. Každý ale vidí skutečnost po svém. Pane, vy prodáváte lidem životní pojištění, musíte mít přehled o tom, jak je smrt nákladná záležitost.

Cestující: (váhavě) Ano.

(Dlouhá pauza)

Shankar: Fajn, slyšel jsem, že u pojistky, kterou nabízíte, dostane rodina po smrti vyplacenou celou částku?

Cestující: Ano, proč?

Shankar: Ptám se kvůli rodině svého kamaráda. Minulý týden spáchal sebevraždu a jeho žena umí sotva číst.

Cestující: Je to ale velice snadné.

Shankar: Možná, ale jeho žena je prakticky negramotná.

Cestující: To je jedno. Klidně postačí otisk jejího palce, aby peníze dostala.

Shankar: Takže kdyby /

Cestující: (někdo mu volá) Dobré ráno pane, ano pane. Výnosy vyjdou na konci roku kolem deseti milionů rupií. Ano pane, dnes mám tři schůzky. Ano, dnes splním plán, pane. Do večera budu mít alespoň pět milionů. (pokračuje v hovoru)

Shankar: Pane, ten můj kamarád /

Cestující: Ano pane, nejlepší by bylo uzavřít pojistku na pět milionů. Pokrývá tragické úmrtí, přirozenou smrt, nyní jsme ji rozšířili i na pokousání zvířetem, takže psí kousnutí, uštknutí hadem, poškrábání kočkou, dokonce i když vás napadne opice. Tuhle novinku jsme zavedli, protože lidé jezdí často na exotické dovolené za dobrodružstvím, takže proto ta kousnutí (směje se). To si děláte legraci. Když někoho lev kousne, nepřežije to... Ano, pojistka se vztahuje i na pokousání lvem. Určitě. Domluveno. Lev je přeci velká kočka. Promyslete si to a dejte mi během dne vědět. Nabídka platí už jen dnes. Budete platit je 24 rupií denně. Pojistná částka je 5 milionů. Dejte mi vědět.

(Pořád se věnuje telefonu)

Shankar: Takže ten můj kamarád /

Cestující: Co dělal?

Shankar: Taky pracoval jako taxikář.

Cestující: Aha.

Shankar: Dostane jeho rodina peníze?

Cestující: Za sebevraždu nic nedostane. Na sebevraždu se pojištění nevztahuje.

Shankar: Aha, ale zemřel přeci, ne?

Cestující: To sice ano, ale na sebevraždu se žádná pojistka nevztahuje.

Shankar: Aha, takže na pokousání lvem se vztahuje, ale na sebevraždu ne?

Cestující: Dělal jsem si legraci, plácnul jsem to jen tak. Taky vtipkoval, tak jsem to odlehčil.

Shankar: Tohle ale vůbec není vtipné.

Cestující: -

(Scéna náhle končí, tma.)

5.OBRAZ

(Rozhovor se Sharadou je promítán na projekci, ona ho sleduje na mobilu.)

T: Jméno?

Sharada: Sharada.

T: Celé jméno?

Sharada: Sharada Kumari.

T: Odkud jste?

Sharada: Z Biharu.

T: Jak dlouho žijete v Bangalore?

Sharada: Osm let.

T: Umíte kannadsky?

Sharada: Trochu. Rozumím.

T: Jaké domácí práce umíte?

Sharada: Všechny. Úklid, vaření, hlídání dětí.

T: Máte děti?

Sharada: Ano.

T: Jak velká je vaše rodina?

Sharada: Já, můj manžel a tři děti.

T: Co obnáší péče o dítě?

Sharada: Koupání, krmení, hraní si.

T: Co umíte uvařit?

Sharada: Umím všechno - péct chleba, vařit rýži, zeleninu.

T: Vegetariánská jídla i maso?

Sharada: Vegetariánská.

T: Umíte nějakou specialitu?

Sharada: Ano. Sattu paratha, litti, chokha, dahi baingan.

T: Umíte vařit i zdravě?

Sharada: Ano, vařím na olivovém oleji. Také dělám saláty, ovocné šťávy a mléčné koktejly.

T: Kde jste pracovala předtím?

Sharada: Ve škole.

T: Proč tam už nepracujete?

Sharada: Nízký plat.

T: Jaký plat si představujete?

Sharada: Prosím?

T: Plat.

Sharada: Dvanáct až patnáct tisíc rupií.

T: Dobře. Kdy můžete začít?

Sharada: Od zítra.

T: Děkuji. (Konec nahrávky)

6. OBRAZ

(Na druhé straně jeviště mluví Santosh s cestující, se ženou okolo třiceti. Veze ji na letiště, jsou asi čtyři hodiny ráno.)

Cestující: (telefonuje) Ano, jsem v taxíku. Poslala jsem ti to do telefonu. Ano, napíšu až dorazím. Pa, miluju tě.

(Auto jede rychle, Santosh přehlédne retardér. Auto se zakymácí.)

Cestující: Nejste unavený?

Santosh: Vůbec ne. Noční jezdím každý den.

(Dlouhá pauza)

(Sleduje ho ve zpětném zrcátku, padají mu oči. Dá se s ním do hovoru.)

Cestující: Odkud jste?

Santosh: Prosím?

Cestující: Odkud jste?

Santosh: Ze severu Indie.

Cestující: Odkud přesně?

Santosh: Bihar. Jehanabad.

Cestující: Odkud?

Santosh: Jehanabad.

Cestující: Aha, myslela jsem si, že jste místní. Když jsem volala, mluvil jste kannadsky.

Santosh: Ano, mluvím kannadsky. Jsem tu už osm let. Viděl jsem vaše jméno, podle něj jsem poznal, že jste místní. Nejvíc zákazníků je místních.

Cestující: Aha, to je pravda.

(Dlouhá pauza)

Santosh: Odkud jste?

Cestující: Z Bombaje.

(Dlouhá pauza)

Santosh: Jak dlouho už žijete v Bombaji?

Cestující: Deset let.

Santosh: Nikdy jste se neučila kannadsky?

Cestující: Ne, nebylo to potřeba.

Santosh: Myslel jsem, že místní jazyk se hodí.

Cestující: Hm...

Santosh: Pracujete v IT firmě?

Cestující: Ano.

Santosh: Tak to kannadštinu nepotřebujete. Všichni mluví hindštinou.

Cestující: Dnes se spíš mluví anglicky.

(Dlouhá pauza)

(Pořád ho sleduje ve zpětném zrcátku)

Cestující: Jak dlouho už jezdíte s taxíkem?

Santosh: Teprve půl roku.

Cestující: Aha. Vyděláte si dost?

Santosh: Nestěžuju si. Lepší než v předchozí práci.

(Santoshovi zvoní telefon) Zavolám ti asi za hodinu. Jsem v práci. Ano, jedu na letiště. Zavolám později. Slyšíš? Říkám, že zavolám později.

(nechá si telefon v ruce) Pořád mi někdo volá. Během řízení ale netelefonuju.

Cestující: -

Santosh: Chtěl jsem se na něco zeptat. Jaké se vám u mě zobrazuje v aplikaci hodnocení?

Cestující: Nemám tušení.

Santosh: Jen by mě zajímalo, jestli je to víc než 4,5.

Cestující: Nevím.

Santosh: Mohla byste se, prosím, podívat?

Cestující: (předstírá, že se dívá) Ano, vaše hodnocení je 4,5.

Santosh: Díky. (Zase mu zvoní telefon) Zavolám ti za hodinu.

Říkal jsem ti, že řídím, nemůžu mluvit. (Položí telefon) (Krátká pauza)

Santosh: Ta aplikace se taky vyrábí v IT firmě, že?

Cestující: Ano.

Santosh: A jak se to dělá? Jak ví, jestli jsem dorazil k zákazníkovi nebo ne a jaká je moje poloha?

Cestující: V aplikaci je software, který vytvořili programátoři.

Santosh: Aha, nerozumím ani slovo.

Cestující: Je to složitější.

Santosh: Jistě. A proto to tak dobře funguje. Podle čeho se rozhoduje, které taxi poveze kterého zákazníka?

Cestující: To určuje ten program. Říká se tomu algoritmus.

Santosh: Algorim?

Cestující: (hlasitěji) Algoritmus.

Santosh: Takže algoritmus rozhoduje, které auto propojí se kterým zákazníkem?

Cestující: Tak nějak.

(Ticho)

(Náhle začnou prudce předjíždět vůz před nimi, Santosh troubí)

Cestující: Vážně nejste ospalý?

Santosh: Ne, madam, proč?

Cestující: Jen tak. Lidé jsou zvyklí v noci spát.

Santosh: Já jsem zvyklý být vzhůru.

(Dlouhé ticho. Žena zkouší různá témata, aby udržovala hovor)

Cestující: Žije tu i vaše rodina?

Santosh: Ano. Mám ženu a tři děti. Máme dům kousek odtud, vedle Jai Bheem Nagar. Kousek dál od něj.

Cestující: Co dělá vaše paní?

Santosh: Pracuje ve škole. Jako uklízečka.

Cestující: A vaše děti chodí do školy?

Santosh: Ano, jistě.

Cestující: Do jaké třídy?

Santosh: Starší dcera do sedmé, mladší do páté a nejmladší dítě, syn, do první.

(Dlouhé ticho)

Cestující: Mohl byste, prosím, pane Kumare jet opatrněji?

Santosh: Jistě, madam.

(cestující vytáhne sluchátka)

Santosh: Žijete tu s rodinou?

Cestující: Ano.

(Dlouhá pauza)

Santosh: Jste vdaná?

(Předstírá, že poslední větu neslyšela a nasadí si sluchátka.)

(Santosh se na ní zmateně podívá ve zpětném zrcátku)

(V autě je náhle trapné ticho.)

(Poslouchá hudbu ze sluchátek)

(Najednou Santosh zastaví auto)

Cestující: (s obavou) Co se děje? Proč stojíme?

Santosh: Jen si potřebuju odskočit, madam.

Cestující: Cože?

Santosh: Potřebuji na toaletu, hned jsem zpět.

(Vystoupí a odejde za scénu)

Cestující: (telefonuje) Ahoj, spíš? Aha. Řidič zastavil a šel na záchod. Mám zmáčknout záchranné tlačítko? Já nevím. Vidím ho, jak čůrá. Je tu. Mám se schovat? Dobře, jasně, jasně. Nic nedělám, jen se podívám, jestli tu je to záchranné tlačítko.

(Santosh se vrací. Vezme lahev s vodou, opláchne si obličej a nastoupí zpátky do auta.)

Cestující: Asi je to v pohodě. Nic mi není. Nic se neděje. Budu s tebou mluvit. Je zpátky. Prostě jen něco říkej. Dokud nebudeme na místě.

(Santosh nastartuje a odjedou.)

(Světlo na protější část jeviště, Santosh a zákaznice zůstávají být vidět v polosvětle)

7. OBRAZ

(Pozdě v noci. Umesh a Kasturi si povídají přes video hovor)

Umesh: Dneska ještě jedna cesta, pak posledních čtrnáct zítra. Splním plán a pak už jen ty, já a naše postel.

Kasturi: Hmm...

Umesh: Jsi připravená?

Kasturi: Počkej, vidím, jak za tebou chodí lidi.

Umesh: To je v pohodě. Mám zatažený okýnka, nikdo sem nevidí. A navíc je noc.

Kasturi: Co chceš, abych dělala?

Umesh: Chci tě vidět nahou. Chci vidět tvoje prsa.

Kasturi: Vždyť je uvidíš pozítří, ne?

Umesh: Nemůžu se dočkat. A chci je vidět hned. Teď.

Kasturi: A co za to?

Umesh: Co bys chtěla?

Kasturi: Ráda bych se dotýkala chlupů na tvém hrudníku.

Umesh: A čeho ještě by ses chtěla dotýkat?

Kasturi: To ti řeknu pozítří, až se uvidíme.

Umesh: Hele, neprotahujme to. Potřebuju se taky vyspat. Ukaž mi prsa.

Kasturi: (nereaguje)

Umesh: Co? Čeho se bojíš?

Kasturi: Bojím se, že se vzbudí táta.

Umesh: Tak nezdržuj. Hele, já si teď sundám košili. Jen pro tebe.

Kasturi: Já jsem na rozdíl od tebe doma.

Umesh: (Líbá telefon a sundává si košili) Jsem na ulici. A stydím se? Ne. No tak. Sundej si tričko.

Kasturi: (směje se) Takže proto jsi mi dal telefon s internetem?

Umesh: Jo a ne. No ták. Prosím.

Kasturi: Tak počkej. Svleču se a zvolám.

(Položí to)

(Volá zpátky, ale nejde to)

(Zkouší to chvíli)

(Nakonec se to povede)

(Vidíme jen její obličej v detailu)

Umesh: Zkoušíš mou trpělivost? Jsi nahá, nebo ne?

Kasturi: Chceš se podívat?

Umesh: Chci, hned teď.

Kasturi: Můj obličej se ti nelíbí?

Umesh: Líbí, ale teď tě potřebuju vidět celou. Ukaž se mi.

Kasturi: Takže se ti stýská jen po mých prsou?

Umesh: Stýkat se dá jen po něčem, co nemůžeš mít, co?

Kasturi: (směje se) Ale co když na mě nebudeš moct sahat, až se uvidíme?

Umesh: Jako kdyby to teď šlo. Mám tě jen ve vzpomínkách. Na hotelu bychom měli natočit video.

Kasturi: Co pak s ním?

Umesh: Díval bych se na něj a honil si ho.

Kasturi: Přimo v autě?

Umesh: Ne...

Kasturi: Tak kde?

Umesh: Na veřejných záchodech.

Kasturi: Cože?

Umesh: Dělají to všichni.

Kasturi: Jak to víš?

Umesh: Vidím jim to na očích. Ten klidný, uvolněný pohled, když vycházejí z kabinky. Zpátky k naší věci. Prosím, chtěl bych tě vidět nahou.

Kasturi: Nejdřív si sundej kalhoty.

Umesh: Zbláznila ses? Jsem v práci, sedím v autě. Co když mě někdo uvidí?

Kasturi: Chci tě vidět.

Umesh: Přestaň si vymýšlet. Dneska je řada na tobě. No tak, ukaž se.

Kasturi: Já si vymýšlím? To ty něco chceš.

Umesh: Nehádej se se mnou a ukaž mi prsa!

Kasturi: Nekřič na mě!

Umesh: Proč nemůžeš udělat, co po tobě chci?

Kasturi: Protože na to dneska nemám náladu. Nevím proč. Proč to neuděláš ty?

(Umesh je zoufalý)

(Hovor se přeruší)

(Umesh se snaží volat znovu.)

Umesh: Položilas to?

Kasturi: Nepoložila.

Umesh: Položila.

Kasturi: Nepoložila, samo se to přerušilo.

Umesh: Jen zkusíš, co vydržím. Teď udělej, co po tobě chci.

Máš na to pět vteřin. Prosím. Ukaž se mi.

Kasturi: Ne.

(Tentokrát mu to položí.)

(Umesh jí znovu volá.)

Umesh: Už jsi zase oblečená?

Kasturi: Připadám si u toho strašně. Vůbec se na mě nedíváš s láskou. Chceš jen vidět moje prsa a pak budeš chtít, abych si s nimi hrála...

Umesh: Teď mě teda fakt štveš. Přestaň s těma řečičkama a udělej, co po tobě chci.

Kasturi: Dnes večer ne. Nechci to dělat.

Umesh: Víš co? Tak jdi a hod' ten podělanej telefon z okna. Na co jsem ti ho kupoval? Úplně na hovno, abys vykecávala se ségrou a mámou, co nemají nic lepšího na práci. Koupil jsem ho, abych tě mohl vídat večer nahou. Chápeš to?

Kasturi: A kolik takových večerů nás čeká? Jak dlouho to musíme snášet? Koukám se na tebe každý večer do telefonu a stejně jsem skoro zapoměla, jak vypadáš.

Umesh: Dokud se nevidíme. Ještě dva dny.

Kasturi: Tak vydrž dva dny a pomilujeme se doopravdy.

Umesh: To nevydržím. Jsem ve službě od včerejšího večera. Musím si na chvíli zdřímnout. Musím si ho vyhonit. Prosím. Potřebuju, abys mi pomohla dneska usnout.

Kasturi: Jak dlouho to chceš takhle táhnout, Umeshi?

Umesh: Nevím.

Kasturi: Proč si prostě nepustíš porno?

Umesh: Proč? Proč mi nechceš pomoci? Dneska nemám náladu na porno. Chci se dívat na tebe. Jen na tebe a masturbovat.

(video se vypne)

Umesh: Nevidím tě.

Kasturi: Vypnula jsem video.

Umesh: Proč?

Kasturi: Pojdme si jen povídat.

Umesh: Povídat? Nemáme o čem.

Kasturi: Můžeme mluvit sprostě. Můžu ti vyprávět, co právě dělám. Teď si sahám na prsa. Tak jak bys to dělal ty.

Umesh: Nevymýšlíš si?

Kasturi: Ty mi nevěříš?

Umesh: Tak proč mi to neukážeš?

Kasturi: Stydím se. Ale dokážu tě vzrušit takhle.

Umesh: Tak dobře. Pokračuj. Co děláš teď?

Kasturi: Teď si představ, že mě líbáš.

Umesh: Pokračuj, chci slyšet tvůj hlas.

Kasturi: Pak tě k sobě přitisknu.

Umesh: Pokračuj.

Kasturi: A pak...

Umesh: A pak?

Kasturi: Nevím. Řekni. Co bys udělat pak?

Umesh: Pak bych tě pořádně plácnul přes zadek.

Kasturi: Proč?

Umesh: Tak to dělají.

Kasturi: Kde?

Umesh: Na videu.

Kasturi: A pak?

Umesh: Mohla bys křičet a vzdychat?

Kasturi: To asi ne. Nevím.

Umesh: Jen pro mě. Potichu. Tak jak to dělají.

Kasturi: Kdo?

Umesh: Pornoherečky.

Kasturi: Nevím, neumím to.

Umesh: Jen jednou.

Kasturi: Probudím je.

Umesh: Pak bych tě líbal, tvrdě.

Kasturi: Nemůžu se dočkat, až tě uvidím.

(Zaklepání na dveře od koupelny.)

Kasturi: Někdo jde. Musím končit.

Umesh: Nelži.

Kasturi: Nelžu. Táta je doma. Musím běžet. Přijedeš za dva dny.

Umesh: Nepřijedu.

Kasturi: Jakto? Co se stalo?

Umesh: Nic. Nechce se mi.

Kasturi: Co to zas má být?

Umesh: Sklapni, to stačilo. Nemůže být vždycky po tvém.

Kasturi: Jak chceš. Musím jít. Zavolám ti pak.

Umesh: Nemusíš. Už toho mám dost. Čau.

(Umesh pokládá telefon.)

(Tma)

8. OBRAZ

(P1 a P2 jsou na stejném místě jako v předchozím obraze. Slyšení u soudu pokračuje.)

P1:

Podle článku 21 naší Ústavy je jedním ze základních práv každého občana tohoto státu právo na důstojné zacházení bez vykořisťování. Toto právo na důstojnost podle článku 21 vychází z Nařízení státní politiky. Ptám se vás, vážený soude, můžeme nechat vše na algoritmu? Můžeme mu svěřit rozhodování o právech jednotlivce a jeho důstojnosti?

P2:

Můžete laskavě vynechat prázdné citování paragrafů a soustředit se na fakta? Vážený soude, ráda bych upozornila na to, že žalující strana zcela ignoruje vývoj a poslední úpravy v aplikaci. Zpětná vazba je nyní ke zprostředkovatelům daleko vstřícnější a umožňuje cestujícím zdůvodnit nízké hodnocení. Pokud není zaviněno řidičem, nečeká ho postih. Dále bych ráda zdůraznila, že žaloba zveličuje pár nešťastných případů, které ale nemohou mluvit za všechny řidiče.

Mám tu případové studie několika řidičů, kteří jsou partnery využívajícími rezervační systém vyvinutý mým klientem a kteří si díky němu velice polepšili. Například jistý pan Ijaz, který si po té, co se stal partnerem mého klienta, vydělá měsíčně přes sto tisíc, zatímco ve svém předchozím zaměstnání si jako automechanik vydělával pouhých patnáct tisíc. Za nově vydělané peníze si postavil lepší dům v lepší čtvrti a životní úroveň jeho rodiny, která je původem z minoritní komunity, prudce stoupla. Takových případů je mnoho a žalobce je záměrně

přehlíží a vytváří tak zkreslený obraz. Aplikace ve skutečnosti umožňuje lidem z menších měst a odlehlejších regionů osvobodit se od společenských předsudků spojených s vírou nebo kastou. Proto se často do měst stěhují. Kasty zde nehrají roli. Spolu s aplikací můj klient vyvinul alternativní model zprostředkování práce, který je nyní v hledáčku jen proto, že je úspěšný. Přitom peníze vydělávají obě strany. Soudní spory ze zemí vyspělého světa nemůžeme aplikovat na zdejší poměry. Pracovní právo, zákoník práce nebo odbory se na mého klienta v tomto případě nevztahují, jak bych ráda znovu zdůraznila, protože je pouze poskytovatelem technologie. Jen prostředník mezi řidičem a cestujícím. Což díky jednoduché aplikaci představuje bezpečný, spolehlivý a sledovatelný způsob přepravy.

P1:

Vážený soude, je zajímavé sledovat, jak se nás obhajoba snaží přesvědčit, že jde v podstatě o sociální podnik. Ačkoliv se její klient zdánlivě tváří jako poskytovatel technologie, v praxi funguje jako neviditelný utlačovatel. Nátlak vytváří příslibem zvyšování výdělku s každým dalším týdnem. Tento pracovní model má ale pro řidiče tíživé důsledky. Argument protistrany, že její klient vytvořil alternativu pro zprostředkování práce odpovídající současným trendům ve městech, je velice diskutabilní. Zdejší poměry skutečně nesnesou srovnání s vyspělým světem, přitom nám jde jen o dodržování základních lidských práv.

P2:

Vážený soude, v době, ve které žijeme, je nezbytné zajistit takzvané BSSP - bezpečí, spolehlivost, sledovatelnost a předvídatelnost. Naše ženy jsou stále častěji oběťmi zločinu, je to hanba pro celou zemi. Bezpečnější hromadná doprava pro ženy je jednou z našich priorit a můj klient zaručuje sledování po celou dobu jízdy. Všichni přeci chceme mít přehled. Chceme vědět, kdy bude zásilka doručena. Chceme vědět, kdy dorazíme do cíle. Chceme vědět, jestli má řidič platný řidičský průkaz a je spolehlivý. Chceme kompenzaci, pokud je jeho chování nevhodné. Toto není útlak, vážený soude. To je krok do budoucnosti: BSSP - bezpečí, spolehlivost, sledovatelnost a předvídatelnost.

L1:

Vážený soude, podle článku 39 indické Ústavy z roku 1949 je stát zavázán dohlížet na dodržování určitých principů. Připomeňme zde alespoň dva z nich:

- a) Ekonomické procesy nemohou ústit v hromadění bohatství a výrobních prostředků a ohrožení veřejného zájmu.
- b) Je třeba dbát o zdraví všech pracujících - mužů, žen a dětí. Občané nemohou být nuceni ekonomickou situací k činnosti, která není přiměřená jejich fyzické kondici a věku.

Žádám tedy Vážený soud o zřízení komise, která prošetří jednotlivé stížnosti. Doufejme, že tak skončí utrpení bezbranných obětí nelidského zacházení. Doufejme, že se pracovní a životní podmínky řidičů zlepší a dočkají se spravedlnosti.

P2:

Vážený soude, jaké máme důkazy, že soudní spor řidičům nějak prospěje? Proto bych se vás, vážený soude, i zde přítomného návrhatele zeptala na jednu jednoduchou otázku. Musíme vážně vše formalizovat?

P1:

Jde nám o dodržování nejzákladnějšího lidského práva, práva na život. Jeho zaručení je předpokladem plnohodnotné existence lidské bytosti. Odvolávám se k článku ústavy, který by měl být dodržován při veškerém našem jednání. O článek 21 se opírá mnoho argumentací a právem. Váže nás respektovat lidskou důstojnost a nejzákladnější právo člověka vůbec, právo na život.

Soudce:

Mám jen jednu otázku, jak je tato záležitost urgentní?

(P2 se podívá na P1, světla pomalu hasnou.)

8. OBRAZ

(Santosh přijíždí domů pozdě v noci. Na silnici strávil přes 24 hodin. Nemůže spát a kolíbá se ze strany na stranu. Sharada se probudí, všimne si, že mu není dobře a jde za ním do kuchyně. Vyjde s miskou jogurtu a podá mu ji. Santosh jí, Sharada ho pozoruje.)

Sharada: Co se děje?

Santosh: Nevím, pálí mě v žaludku a příšerně řihám.

Sharada: Dal by sis ještě jogurt?

Santosh: Ne, díky.

(Sharada odejde a vrátí se s novým telefonem, nadšeně ho Santoshovi ukazuje)

Santosh: Kdy sis ho koupila?

Sharada: Našla jsem si novou práci.

Santosh: Novou práci? A co škola?

Sharada: Tam skončím. Budu pracovat jako chůva, přímo tady v Domluru.

Santosh: Chůva?

Sharada: Budu se starat o dítě, vařit a pomáhat s domácností. Předevčirem jsem se zaregistrovala u firmy, co to zařizuje. Řekla mi o ní Selvi, co pracuje ve škole.

Santosh: Aha. Ale kdo ti dal ten telefon?

Sharada: Ta firma. Mám ho mít pořád zapnutý.

Santosh: Proč si mi o ničem neřekla?

Sharada: Vždyť skoro nejsi doma. Zaregistrovala jsem se včera, telefon přišel dnes. Byla jsem na pohovoru.

Santosh: Takže dneska se chodí na pohovor i kvůli výpomoci v domácnosti?

Sharada: Ano. (pauza) Jak se na tomhle telefonu nastavuje hindština?

Santosh: Mám pocit, že mi hoří žaludek a všechno mě bolí. Jdu si lehnout. Ukážu ti to později.

(Krátká pauza)

Santosh: Kdy nastupuješ?

Sharada: Zítřa.

Santosh: V kolik?

Sharada: Mám tam být v osm.

Santosh: A kdy přijdeš domů?

Sharada: V pět.

Santosh: A kdo se postará o naše děti?

Sharada: Domluvila jsem se se sousedkou. Nechám jí klíče. Suman to zvládne. Vrací ze školy stejně až kolem čtvrté. Jde jen o jednu hodinu. A v neděli je volno.

Santosh: Takže naše holčička bude v téhle čtvrti plně pobudů úplně sama? Není to tu bezpečné.

Sharada: Naučí se o sebe postarat. Ukázala jsem jí, jak se má na ulici zahalovat.

Santosh: -

Saharada: Zítřa také musíš jezdit?

Santosh: Ano, odpoledne. Přemýšlím, že si najdu jinou práci. Takhle už to moc dlouho nevydržím.

Sharada: Můžu něco říct?

Santosh: Ne, k Reddymu se vracet nebudu.

Sharada: Ne, to nemyslím. Co kdybys jezdil jen přes den?

Santosh: Mně ale nevadí řídit v noci, co s tím máš za problém? Navíc přes den to tolik nevynáší. Chápeš? V noci se mi podaří si trochu zdřímnout. Neboj se o mě pořád.

Sharada: Kolik sis tenhle měsíc vydělal?

Santosh: Po odečtení všech poplatků to bude něco mezi deseti a patnácti tisíci rupií.

Sharada: -

Santosh: (vytahuje telefon): Příští měsíc to doženu. To pitomý hodnocení nikdy nevyšplhá nad 4,5 hvězdiček. Přitom se vždycky usmívám a jsem slušný. Ale kdo ví, jak se to hodnocení počítá. Chci mít těch pět hvězdiček. To máš největší provizi. I 4,8 už je dost znát.

Sharada: Dnes volal můj bratr...

Santosh: Vypadá to, že bych si měl do auta nechat udělat wifi, to zákazníci ocení, už jsem se na to poptal.

Sharada: Můj bratr dnes volal od nás...

Santosh: Slyšel jsem. Ty mě ale vůbec neposloucháš. Dnes jsem vezl ženu na letiště. Mluvila hindštinou. Vezl jsem ji dobře a bezpečně. Dala mi jen jednu hvězdičku. A napsala, že jsem „neprofesionální“. Takže mi volal chlápek z call centra a ptal

se, co se stalo. Co jsem mu měl říct? Nemám tušení, co jí vadilo.

Sharada: Žvýkals tabák?

Santosh: Ne. To by hlavně nebylo ani vidět.

Sharada: Proč by si stěžovala jen tak?

Santosh: Nemám tušení.

Sharada: No ale už se stalo. Můžu něco říct?

Santosh: Ano /

Sharada: Matku převezli do nemocnice. Bratr říká, že je to vážné a chce, abych přijela.

Santosh: Proč jsi mi to nezavolala?

Sharada: Volala jsem ti. Dvakrát. Říkals, ať zavolám později.

Santosh: Mělas mi zavolat znovu.

Sharada: Pak už jsem neměla čas.

Santosh: Chceš za ní jet?

Sharada: Uvidíme.

Santosh: Mám ti koupit jízdenky? Chceš letět?

Sharada: Ne, pojedu vlakem.

Santosh: Tak proč já se tady dřu a vydělávám, když chceš stejně jezdit s chudákama.

Sharada: No to teda vidím, jak ti to vydělává!

Santosh: Prosím? Co tím chceš říct?

Sharada: Máme vysoké náklady. Vychovávat tři děti není zadarmo. Prý letenky!

Santosh: Takže mi chceš říct, žes děti nechtěla?

Sharada: Dvě by stačily.

Santosh: Takže Rakesh je ti příteží?

Sharada: Už ho máme, tak co.

Santosh: Nikdy jsi ale nebyla proti. Mělas mi říct, že už další nechceš.

Sharada: Neměli jsme zrovna čas na rozmyšlenou.

Santosh: Nezapomínej, že je to tvůj bratr, kdo se o matku v jejích posledních dnech stará.

Sharada: A je to on, kdo ji týrá. Když onemocněla a nemohla pořádně otevřít pusku, bratr ji dal facku, aby jedla. Viděl to kdy svět? Syn a bije svou matku.

Santosh: Tvoje matka je duševně nemocná. Měli byste ji vzít do Dillí. Ale ty mě neposloucháš. Takže mi řekni, chceš za ní zítra jet, nebo ne? Mám ti koupit letenku?

Sharada: Nemůžu jen tak nepřijít do práce.

Santosh: Jaká práce? Ještěs nikam nenastoupila. Řekni jim, že máš nemocnou matku.

Sharada: To nejde, lidi z firmy říkali, že když budu mít vysoký počet hvězdiček a dobré hodnocení, dostanu prémie. Když nepřijdu, strhnou mi to z platu.

Santosh: V tomhle typu zaměstnání s hvězdičkama si pamatuj, že je důležité mluvit slušně a usmívat se. To je pravidlo číslo jedna a záruka vysokého hodnocení. Rozčilovat se ve městě si můžeš dovolit je za zdmi vlastního domu. Navenek musíš být vždy šťastná, slušná a poctivá. Chápeš to? Takže do práce musíš vždycky s úsměvem. A nikdy nesmíš přiznat, že něco nevíš. Dneska chtějí všichni jen inteligenty. Musíš vždycky vypadat, že tomu rozumíš. Chápeš to?

Sharada: Myslíš, že je něco, čemu nerozumím?

Santosh: Však uvidíš, až začneš pracovat. Vypadá to všechno jednoduše, že jde všechno jedním klikem. Ale ve skutečnosti je to o dost náročnější.

Sharada: Takže to mám předem vzdát? Naučím se to za pochodu.

Santosh: Jak chceš.

(Ticho)

Santosh: Umíš vařit?

Sharada: Co blázníš? Nevařím snad doma?

Santosh: Každý ale není Santosh, který sní všechno, co uděláš. Vaření pro někoho je něco jiného než vaření pro sebe doma. Věř mi, mluvím z vlastní zkušenosti.

Sharada: To vím. Chci, abys mě to s tím telefonem naučil. Má to jen jeden háček. Lhala jsem, že jsem vegetariánka.

Santosh: Proč jsi lhala?

Sharada: Lidi z firmy mi řekli, ať řeknu, že jsem vegetarián. Chtěli totiž vegetariánskou kuchařku. Selvi říkala, že si kdyžtak najdu recepty na youtube. Na youtube se dá dostat přes telefon?

Santosh: Ukážu ti to později. Nejdřív si zjistí, jaké jídlo mají rádi.

Sharada: Lidi z firmy říkali, že mě zaškolí. To byly jen řeči.

Santosh: Nikdo tě nezaškolí. Musíš se to naučit sama. Chvilí to potrvá. Mně to trvalo měsíc, tobě to bude trvat ještě dýl.

Sharada: Proč mi to nechceš ukázat?

Santosh: Říkal jsem ti, že na to teď nemám čas.

Sharada: Natočili taky video. Chceš se podívat?

Santosh: Chci si jít lehnout.

(Zvětší video přes celou obrazovku)

Santosh: Mohla bys to laskavě vypnout? Z toho světla mě pálí oči, chci si jít lehnout.

Sharada: Já ale nejsem unavená a potřebuju se to naučit.

(Santosh se otočí a zakryje si tvář polštářem)

(dlouhá pauza)

Santosh: Vážně nechceš jet zítra domů?

Sharada: Ne.

Santosh: Ještě si to promysli. Je to tvoje matka, ne jen tak nějaká známá. Ve městě je spousta práce. Když přijdeš o místo, hned si najde další.

Sharada: Já vím. Ale o tuhle práci nechci přijít.

Santosh: -

(Světla pomalu zhasínají, vidíme Sharadu přilepenou k mobilnímu telefonu a Santoshe, jak si jde lehnout.)

9. OBRAZ

(Umesh řídí. Z audia slyšíme Kasturi, která s ním telefonuje)

Umesh: Nechci s tebou mluvit.

Kasturi: Nebuď jak malej. Zítra přijedu do Bangalore.

Umesh: Cože? Proč?

Kasturi: Za tebou, ne asi? Řekla jsem, že musím do Bangalore na zkoušku. Můžeš si vzít zítra volno?

Umesh: Zítra je normální pracovní den. Mám kšefty.

Kasturi: Říkals, že si můžeš vzít volno kdykoliv budeš chtít?

Umesh: Já vím, ale musím tenhle týden splnit plán.

Kasturi: Takže nemám jezdit?

Umesh: Proč se nemůžeme potkat doma? Chci přijet příští týden.

Kasturi: Nelíbí se mi představa, že tady půjdeme do hotelu.

Bojím se.

Umesh: Zkusím sehnat klíče od bytu.

Kasturi: Ne, tady je to příliš nebezpečné.

Umesh: Počkej, volá mi zákazník.

Kasturi: Přijedu zítra. Vyzvedni mě na autobusovém nádraží zítra ráno.

Umesh: Dobrý den, pane. Ano, pane. Souhlasí výchozí adresa? Kam pojedeme? Jsem na cestě.

(Kasturi zavěsila)

Umesh: Kasturi...

(Umesh je naštvaný, zkouší jí volat zpátky, ale má obsazeno.

Pokračuje v jízdě.)

(Světla zhasínají)

10. OBRAZ

(Shankar veze téhož cestujícího jako na začátku. Obraz navazuje.)

Shankar: Kolik let bych měl platit pojistné?

Cestující: Dvacet let. Kolik vám je?

Shankar: Padesát.

Cestující: Přesně padesát?

Shankar: Ano, přesně padesát. Vlastně jsem měl předevcírem narozeniny.

Cestující: Tak opožděně vše nejlepší! Kdybyste zemřel při nehodě před tím, než vám bude 70 let, vaše rodina dostane celou částku. Celých pět milionů. Bez otázek.

Shankar: A když se mi nic nestane?

Cestující: Pokud se vám, s boží pomocí, nic nepříhoda a vy se dožijete sedmdesáti let, nedostanete nic. Pojistka vyprší.

Shankar: Takže chcete říct, že peníze dostanu pouze v případě, že zemřu během příštích dvaceti let?

Cestující: Ano, v případě nehody.

Shankar: Jakékoli nehody?

Cestující: Pojistka se nevztahuje na několik případů úmrtí, například na sebevraždu.

Shankar: Jsme na místě, pane.

Cestující: Uvažujete o tom?

Shankar: O čem?

Cestující: O pojistce na pět milionů.

Shankar: Ne pane, děkuji, nemám zájem.

Cestující: Ale větší pojistná částka je vždycky výhodnější.

Shankar: Chápu, ale musím jet, mám dalšího zákazníka.

Cestující: Tohle byste neměl odkládat. Ukážu ti to v aplikaci. Půjč mi telefon.

Shankar: Ne, děkuji, pane! Podívám se na to později.

Cestující: A nebo počkejte. Mám tu formulář, stačí, když mi ho podepíšete. Peníze můžete poslat dodatečně. Vždyť je to jen 24 rupií denně.

Shankar: Ne, děkuji, už opravdu musím jet.

Cestující: Vždyť to zabere jen dvě minuty.

Shankar: Ne, děkuji.

Cestující: Co máte za problém?

Shankar: Mám vaše telefonní číslo, pane. Až budu chtít vyšší pojistku, zavolám vám.

Cestující: Ušetřil byste hodně na daních.

Shankar: Pane, nemám v plánu platit daně, natož na nich něco šetřit.

Cestující: Vy neplatíte daně? To je ale protizákonné. Nepřiznaný příjem je trestný.

Shankar: Takže já jsem jediný v téhle zemi, kdo má černý příjem? Všichni ostatní platí daně?

Cestující: Měl byste je platit, jinak vám hrozí pokuta.

Shankar: Zaplatím pokutu.

Cestující: Máte AADHAR kartu? Ta jako doklad totožnosti stačí.

Shankar: Vážený pane, mám jen samé hypotéky. AADHAR kartu si zařídím, až se mi podaří vystoupit z taxíku. (Na aplikaci mu naskakují rezervace. Odmítá je)

Shankar: Vidíte? Tahle zatrolená věc už po mě zase něco chce.

Cestující: Neměl byste si alespoň zaplatit úrazové pojištění? Pracujete 24 hodin denně. Co když se vám stane nehoda? Myslíme na všechno. Hospitalizace, třetí strana, rehabilitace, kompenzace, máme pokrytí na čtrnáct tisíc nemocnic po celé Indii...když vydržíte minutku, podívám se i na sebevraždu. Třeba se na ni pojistka bude také vztahovat? Asi by v tom případě byla vyšší částka, kterou denně platíte, ale nic víc. Jen sto rupií denně. Jen sto. To dělá měsíčně asi tři tisíce. Tolik si vyděláte určitě za den.

(Aplikace nepřestává pípat)

(Shankar vypne rezervační systém a rozkřikne se na cestujícího)

Shankar: Hele, kámo, nechci žádnou pojistku a jestli se rozhodnu spáchat sebevraždu, tak vlezu do tlamy lvovi, spokojenej?

(Cestující se naštve a vystoupí)

Shankar: Ještě se urazí. Vždyť by mi vymluvil mozek z hlavy.

(Volá mu zákaznický servis)

Servis: Pan Shankar?

Shankar: Ano.

Servis: Proč nepřijímáte rezervace?

Shankar: Neměl jsem čas, pane.

Servis: Tak proč jste přihlášený, když nemáte čas?

Shankar: Měl jsem tu menší problém.

Servis: Ale odmítnul jste pět rezervací po sobě. Berte to jako poslední varování.

Shankar: Poslední varování? A kdy proběhlo první?

Servis: Tohle je první a poslední.

Shankar: Dobře. Omlouvám se, madam. Mrzí mě to.

Servis: Změnila jsem vám také způsob proplácení a váš plán.

Shankar: Jak to myslíte?

Servis: Nyní dostanete zapláceno podle počtu jízd.

Shankar: Na kolik mám nastavený plán?

Servis: Šedesát pět jízd za čtyři dny.

Shankar: Šedesát pět?

Servis: Ano.

Shankar: To je nereálné. Řídím auto, madam, ne nadzvukovou stíhačku.

Servis: Samozřejmě, že to reálné je. Mnoho řidičů to zvládá.

Shankar: Protože jich je mnoho. Já jsem jen jeden.

Servis: Takový je prostě váš nový plán.

Shankar: Kolik je moje provize?

(Spojení se přerušilo)

Shankar: Haló! Aspoň mi řekněte...

Shankar: Haló, pane? Mám tu vaši rezervaci. Kde jste? Jsem kousek od vás. Číslo mého vozu je 4278. Kam pojedeme? Ano, počítám s tím.

(Do vozu nastoupí P1)

Shankar: (potvrzuje rezervaci v systému)

P1: Děkuji, že jste mě vzal, pane. Nikomu se tak daleko nechce.

Shankar: Je to trochu z ruky.

P1: Chápu, ale je to moje práce, musím tam jet.

Shankar: Neměl byste to rychlejší metrem?

P1: Možná, ale metro je ve špičce přeplněné a získal bych jen deset patnáct minut.

Shankar: No, nevím. Trasa je celá červená.

P1: Aha, ale pojedete, ne?

Shankar: Ano pane, když jsem rezervaci v systému přijel, nemám jinou možnost.

(P1 se na něj podívá, Shankar dál řídí)

(Postupně tma)

EPILOG:

(Na zadní projekci je vizualizace připomínající kód programu, který počítá hodnocení hvězdiček a komentáře. Na scéně se míchají postavy a jejich příběhy.)

(Sharada jede v autě, které řídí Umesh. Telefonuje si se Santoshem, který na ni čeká doma.)

Sharada: **Jsem na cestě, v taxíku, budeme tam za deset minut.**

(Kasturi vyjde na scénu a čeká na Umeshe. Telefonují si.)

Kasturi: Mám jet autobusem k tobě domů?

Umesh: Nemám tu žádný byt. Počkej tam. Přijedu.

Kasturi: A kdy?

Umesh: Počkej tam, musím dokončit jednu rezervaci. Nikam nechod'.

(Shankar dál řídí. Padají mu oči, ale jede dál.)

Shankar: (do telefonu) Vydržte na svém místě, prosím. Ne, nerušte rezervaci.

(Na projekci se hodnocení a hvězdičky proměňují do algoritmu. Vizualizace by měla vzbudit pocit přeplněného, rozmazaného světa.)

(Herci odcházejí, zůstává jen projekce, a to až do tmy.)

Konec